

Această carte propune, într-o formă revăzută și adusă la zi, texte publicate de părintele Amorth în volumele: *Exorcistul Romei se destăinuie*, *Noile destăinuiri ale unui exorcist*, *Exorcști și psihiatri*.

Titlul original: Racconti di un esorcista

© 2014 Centro editoriale Dehoniano

© 2022 by Galaxia Gutenberg, pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AMORTH, PĂRINTELE/

Destăinuirile unui exorcist /Pr. Gabriele Amorth;

trad.: Cristian Șoimușan –

Târgu Lăpuș: Galaxia Gutenberg, 2022

ISBN 978-630-6524-33-4

I. Amorth, Gabriele (autor)

II. Șoimușan, Cristian (trad.)

www.galaxiagutenberg.ro

Editura Galaxia Gutenberg

435600 Târgu-Lăpuș, str. Florilor nr. 11

Mobil: 0723-377599, 0733-979383

e-mail: contact@galaxiagutenberg.ro

PRINTED IN ROMANIA

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legea în vigoare.

PĂRINTELE AMORTH

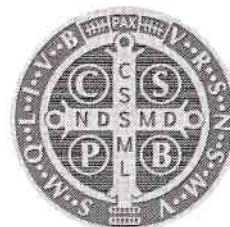
Destăinuirile unui exorcist

Traducerea din limba italiană de
Cristian Șoimușan

Galaxia
Gutenberg
2022

Cuprins

Căutăm exorcist	7
Recunoașterea simptomelor	16
Tipuri de vrăji.....	35
Primele „binecuvântări”	50
Exorcismele.....	67
Rugăciunile de eliberare.....	80
Cum reacționează diavolul	100
Efectele exorcismului.....	111
Posedare și eliberare.....	119
Dificultăți și probleme deschise	137
Rolul central al lui Cristos	156
Puterea Satanei.....	162
Cristos l-a biruit pe Satana	178
Biserica și diavolul	189
Cine poate alunga diavolii?.....	193
Ajutoarele.....	208
Apă, ulei, sare sfințită.....	218
Infestări	225
Exorcisme în case.....	246
Încă ceva despre magie	253
O amintire legată de padre Pio.....	264
Concluzie	273



CĂUTĂM EXORCIST

Atunci când, în iunie 1986, cardinalul Ugo Poletti m-a desemnat să stau pe lângă părintele Candido Amantini, să-l ajut în slujirea lui de exorcist, mi s-a deschis o lume nouă, total necunoscută înainte. Să nu vă gândiți că impresiile principale au fost date de cazurile limită, de fenomenele ciudate, pe care le credem numai dacă le vedem cu ochii noștri. Impresia cea mai puternică și de durată, pentru un exorcist începător ca mine, a fost aceea de a fi fost pus în contact cu lumea suferințelor nu atât în suflet, cât mai degrabă în trup; o lume de persoane ce se apropie de preot cu credință și disponibilitate, având nevoie de ajutor și de sfat.

În majoritatea cazurilor, sarcina exorcistului este de a alina, de a aduce lumina în vederea îndepărtării temerilor false sau a comportamentelor greșite (ca de exemplu recurgerea la magi, cartomanți și alții asemenea) și

apropierii sufletelor de Dumnezeu prin reluarea unei vieți normale de credință, de rugăciune, de frecventare a sfintei Liturghii și a Sfințelor Sacramente, de o alăturare plină de hotărâre a persoanei la cuvântul lui Dumnezeu. În deja îndelungata mea slujire ca preot nu mi-a fost dat niciodată, ca înainte, să am atâtea ocazii de a mă apropia de Domnul, de Biserică, de fiecare persoană în parte sau de familii întregi. Cei mai mulți nu au nevoie de exorcisme¹, ci de o sinceră convertire.

¹ Exorcismul (din latina târzie, „*exorcismus*”, din greacă „ἐξορκισμός”, „*exorkisimos*” – legare prin jurământ) este practica religioasă de alungare a demonilor sau a altor entități spirituale dintr-o persoană sau loc presupuse a fi posedate. Este un act al Bisericii, prin care preotul cere, în numele lui Isus Hristos, ca o persoană sau un obiect să fie apărat împotriva influenței diavolului și eliberat de sub stăpânirea lui. Un exorcism simplu se face la Botez, deoarece acest sacrament în sine cuprinde și aspectul eliberării de păcat și de cel care l-a determinat, diavolul. Exorcismul de la Botez îl pregătește pe candidat să se lepede de Satana și să mărturisească credința Bisericii. Există și alte practici bisericesti care ajută la înlăturarea influențelor nefaste, cum ar fi apa sfințită și postul – ce încă în Biserica primară era legat de izbânda asupra diavolului (cf. Mt 17, 21). Exorcismul solemn sau „exorcismul mare” are în vedere, în mod specific, alungarea demonilor sau eliberarea de sub influența diabolică a unui om posedat. El poate fi săvârșit de un preot numai cu permisiunea expresă a episcopului locului, și numai după o examinare medicală atentă pentru a exclude posibilitatea unei boli psihice. Dreptul de a săvârși exorcisme trebuie acordat numai preoților care se disting prin evlavie, știință, prudență și viață integrită (Cf. *Codul de Drept Canonic*, Vatican 1983, can. 1172). Se cere ca acest exorcist să acționeze cu prudență, respectând cu strictețe normele stabilite de Biserică. În afară de exorcismul propriu-zis, există rugăciuni care se pot recita public, de către un preot, cu permisiunea Episcopului, atunci când se consideră, după judecată prudentă, că există o influență satanică asupra unor locuri, obiecte

Apoi am mers tot mai departe, descoperind cât de mare este, astăzi, cererea de exorciști și, din nefericire, cât de nepregătiți și de nepotrivii pentru așa ceva sunt oamenii Bisericii.

De un număr neprecizat de ani, exorcistatul aproape că a dispărut din lumea catolică, spre deosebire de ceea ce se întâmplă în unele confesiuni apărute după Reforma protestantă. Nu cred că spun ceva surprinzător cu privire la episcopi, dacă îmi este dat să constat un fapt obiectiv: aproape întreg episcopatul catolic nu a mai făcut exorcisme și nu a mai asistat la exorcisme. Motiv pentru care ne vine și mai greu să credem în fenomene în care nici măcar noi, exorciștii, nu am fi crezut de nu ne-ar fi fost dat să le vedem cu ochii noștri.

Este adevărat că Sfânta Scriptură e foarte clară în privința aceasta: există chiar practici și învățături în întreaga istorie a Bisericii; avem dispozițiile *Dreptului Canonic*. Dar împotriva practicii din trecut și a învățăturii Bisericii s-a înălțat zidul nepunerii în aplicare a exorcistatului², chiar dacă pe ici, pe colo a mai existat și câte un exorcist. Iar împotriva

sau persoane, fără a se ajunge la stadiul unei posesiuni propriu-zise, cum ar fi Exorcism împotriva satanei și a îngerilor răzvrătiți; în limba latină: *Exorcismus in Satanam et angelos apostaticos*. Pe lângă aceasta, există rugăciuni care pot fi recitate în particular de către toți credincioșii, atunci când au motive întemeiate să considere că sunt supuși la influențe diabolice. Un exemplu de astfel de rugăciune este invocarea Arhanghelului Mihail (n.r.).

² Ministerul (anterior „ordinul”) exorcistului. Gradul exorcistatului se primea imediat după cel de portar și de lector, arătând astfel puțina importanță ce se acorda acestei funcții (n.r.).

apropierii sufletelor de Dumnezeu prin reluarea unei vieți normale de credință, de rugăciune, de frecventare a sfintei Liturghii și a Sfințelor Sacramente, de o alăturare plină de hotărâre a persoanei la cuvântul lui Dumnezeu. În deja îndelungata mea slujire ca preot nu mi-a fost dat niciodată, ca înainte, să am atâtea ocazii de a mă apropia de Domnul, de Biserică, de fiecare persoană în parte sau de familii întregi. Cei mai mulți nu au nevoie de exorcisme¹, ci de o sinceră convertire.

¹ Exorcismul (din latina târzie, „*exorcismus*”, din greacă „*ἐξορκισμός*”, „*exorkisimos*” – legare prin jurământ) este practica religioasă de alungare a demonilor sau a altor entități spirituale dintr-o persoană sau loc presupuse a fi posedate. Este un act al Bisericii, prin care preotul cere, în numele lui Isus Hristos, ca o persoană sau un obiect să fie apărat împotriva influenței diavolului și eliberat de sub stăpânirea lui. Un exorcism simplu se face la Botez, deoarece acest sacrament în sine cuprinde și aspectul eliberării de păcat și de cel care l-a determinat, diavolul. Exorcismul de la Botez îl pregătește pe candidat să se lepede de Satana și să mărturisească credința Bisericii. Există și alte practici bisericești care ajută la înlăturarea influențelor nefaste, cum ar fi apa sfințită și postul – ce încă în Biserica primară era legat de izbânda asupra diavolului (cf. Mt 17, 21). Exorcismul solemn sau „exorcismul mare” are în vedere, în mod specific, alungarea demonilor sau eliberarea de sub influența diabolică a unui om posedat. El poate fi săvârșit de un preot numai cu permisiunea expresă a episcopului locului, și numai după o examinare medicală atentă pentru a exclude posibilitatea unei boli psihice. Dreptul de a săvârși exorcisme trebuie acordat numai preoților care se disting prin evlavie, știință, prudență și viață integrită (Cf. *Codul de Drept Canonic*, Vatican 1983, can. 1172). Se cere ca orice exorcist să acționeze cu prudență, respectând cu strictețe normele stabilite de Biserică. În afară de exorcismul propriu-zis, există rugăciuni care se pot recita public, de către un preot, cu permisiunea Episcopului, atunci când se consideră, după judecată prudentă, că există o influență satanică asupra unor locuri, obiecte

Apoi am mers tot mai departe, descoperind cât de mare este, astăzi, cererea de exorciști și, din nefericire, cât de nepregătiți și de nepotrivii pentru așa ceva sunt oamenii Bisericii.

De un număr neprecizat de ani, exorcistatul aproape că a dispărut din lumea catolică, spre deosebire de ceea ce se întâmplă în unele confesiuni apărute după Reforma protestantă. Nu cred că spun ceva surprinzător cu privire la episcopi, dacă îmi este dat să constat un fapt obiectiv: aproape întreg episcopatul catolic nu a mai făcut exorcisme și nu a mai asistat la exorcisme. Motiv pentru care ne vine și mai greu să credem în fenomene în care nici măcar noi, exorciști, nu am fi crezut de nu ne-ar fi fost dat să le vedem cu ochii noștri.

Este adevărat că Sfânta Scriptură e foarte clară în privința aceasta: există chiar practici și învățături în întreaga istorie a Bisericii; avem dispozițiile *Dreptului Canonic*. Dar împotriva practicii din trecut și a învățăturii Bisericii s-a înălțat zidul nepunerii în aplicare a exorcistatului², chiar dacă pe ici, pe colo a mai existat și câte un exorcist. Iar împotriva

sau persoane, fără a se ajunge la stadiul unei posesiuni propriu-zise, cum ar fi Exorcism împotriva satanei și a îngerilor răzvrățiți; în limba latină: *Exorcismus in Satanam et angelos apostaticos*. Pe lângă aceasta, există rugăciuni care pot fi recitate în particular de către toți credincioșii, atunci când au motive întemeiate să considere că sunt supuși la influențe diabolice. Un exemplu de astfel de rugăciune este invocarea Arhanghelului Mihail (n.r.).

² Ministerul (anterior „ordinul”) exorcistului. Gradul exorcistatului se primea imediat după cel de portar și de lector, arătând astfel puțina importanță ce se acorda acestei funcții (n.r.).

învățăturilor Sfintei Scripturi s-a înălțat zidul tăcerii sau, și mai rău, al interpretării greșite venite din partea anumitor teologi și bibliști.

Preoții, din rândul cărora provin și episcopii, ar trebui să fie instruiți în materia aceasta, studiind trei ramuri ale teologiei: dogmatică, spirituală, morală.

Teologia dogmatică, vorbind despre Dumnezeu creatorul, ar trebui să se ocupe și de existența îngerilor, a demonilor și a ceea ce Sfânta Scriptură și învățătura Bisericii ne zic despre ei.

Teologia spirituală, indiferent cum ar fi ea împărțită, se ocupă atât de activitatea obișnuită a demonilor, adică de ispite, cât și de activitatea lor neobișnuită, care înseamnă toate relele, inclusiv posedarea diabolică. Aici sunt predate remediile, inclusiv exorcismele. Lipsa studierii teologiei spirituale, ce se prelungește deja de prea multe decenii, a cauzat și o puternică pierdere în direcția spirituală propriu-zisă.

Teologia morală ar trebui să predea învățături și despre toate păcatele împotriva primei porunci, între care se plasează și superstiția; ar trebui să-i lumineze pe credincioși cu privire la ceea ce este conform cu voința lui Dumnezeu și cu privire la ceea ce nu este conform cu voința Lui, precum magia, necromanția, etc.

Sfânta Scriptură e foarte clară în privința aceasta și folosește cuvinte foarte dure împotriva acestor păcate. Să ne gândim numai la acea listă din Deuteronom (18,10-12) unde sunt înșirate toate aceste practici pe care le

condamnă: *Este abominabil înaintea Domnului oricine face aceste lucruri*. Dar mulți moralști nu știu să deosebească binele de rău; nu ne mai învață ce este păcatul de moarte și ce nu este; din acest motiv, credincioșii nu au mai auzit deloc vorbindu-se despre astfel de interdicții.

Neglijenței studiilor și lipsei de experiență directă li s-au adăugat, așadar, agravându-le, răspândirea unor erori doctrinale, predate în mod direct de către unii teologi și bibliști: erori care, prezentându-se drept „interpretări la zi”, ajung să nege înseși eliberările de lucrarea demonului săvârșite de către Cristos, prin faptul că le consideră simple vindecări. Împotriva unor asemenea erori s-a ridicat cu claritate vocea autorității Bisericii, prin documentul *Credința creștină și demonologia*, publicat în *Osservatore Romano* pe data de 26 iunie 1975 iar apoi inserat între documentele oficiale ale Sfântului Scaun.

Rodul acestei întreite cauze – lipsa studiului și a predicării, nepracticarea exorcismelor și erorile doctrinale – explică, măcar parțial, situația poporului nostru care se duce la magi, și explică totodată atitudinea de incredulitate a oamenilor Bisericii.

O treime dintre teologi nu crede în existența Satanei; două treimi crede teoretic în el dar nu crede în acțiunea lui practică și refuză să țină cont de acest aspect în propria lor activitate pastorală. În aceste condiții, rămâne prea puțin spațiu pentru cei care cred și care iau măsuri: sunt excepții, care de obicei trebuie să funcționeze împotriva curentului, fiind luate adesea în derâdere și împiedicate de către ceilalți.

Voi relata acum un episod prin care mi-a fost dat să trec. Într-o zi, un episcop m-a sunat la telefon pentru a-mi face recomandarea să exorcizez o persoană anume. La început i-am spus că el ar trebui să se ocupe de sarcina numirii unui exorcist. La care mi-a replicat că nu reușea să găsească un preot care să accepte sarcina aceasta. Din nefericire, dificultatea aceasta este una generală. Adesea preoții nu cred în asemenea lucruri; dar dacă episcopul le oferă darul de a fi exorciști, se simt dintr-odată năpădiți de diavoli și refuză. Am scris de nenumărate ori că diavolul e înnebunit peste măsură mai degrabă de spovadă, adică de momentul când i se smulg din mâini suflețele, decât de exorcism, adică de momentul când i se sustrag corpurile. Și mai mult îl înnebunește pe diavol predicarea, pentru că, într-adevăr, credința face să rodească în om cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, preotului care are curajul de a predica și a mărturisi, n-ar trebui să-i fi deloc teamă să exorcizeze.

Léon Bloy a scris cuvinte grele împotriva preoților ce refuză să facă exorcisme. Le iau din cartea *Diavolul* a lui Corrado Balducci³:

„Preoții nu-și folosesc aproape niciodată puterea de exorciști, pentru că le lipsește credința și le e teamă, în principal, să se pună rău cu demonul”.

³ Monseniorul Corrado Balducci (1923-2008) a fost un teolog italian, prieten apropiat al Papei, exorcist în Arhiepiscopia romano-catolică din Roma și prelat în cadrul Congregației pentru Evanghelizarea Popoarelor. A vorbit de nenumărate ori despre chestiuni legate de satanism, posedări diabolice și extraterestri.

Da, și acest aspect este foarte adevărat; multora le e teamă de represalii și uită că diavolul nu ne poate face mai mult rău decât i-o îngăduie Domnul: cu el nu merge să faci armistițiu! După care același Balducci continuă:

„Dacă preoții și-au pierdut credința până în punctul în care nu mai cred deloc în puterea lor de exorciști și nu se mai folosesc de ea, faptul acesta reprezintă o nenorocire îngrozitoare, o necinste crâncenă, ce are drept urmare lăsarea în mâna celor mai răi dușmani ai așa-ziselor isterii de care gem paturile spitalelor.”

Cuvinte grele, dar adevărate. Avem de-a face cu o trădare pe față a poruncii lui Cristos.

Revenind acum la episcopul care m-a sunat atunci, i-am spus verde-n față că, dacă nu găsea preoți, era obligat să se ocupe el personal de chestiune. La care nu mică mi-a fost uimirea să-l aud zicându-mi cu o candoare dezarmantă: „Eu? N-aș ști nici măcar de unde să-ncep”. În clipa respectivă i-am replicat folosindu-mă de fraza pe care mi-a rostit-o părintele Candido atunci când m-am apucat și eu de exorcisme: „Începe prin a citi instrucțiunile din Ritual și recită asupra celui care cere să i se facă exorcism rugăciunile prescrise acolo”.

Acesta este punctul de pornire. *Ritualul exorcismelor*⁴ începe prin a reda 21 de norme pe care exorcistul trebuie

⁴ Ritualul roman de exorcizare este un compendiu de reguli, instrucțiuni și rugăciuni necesare preotului în procesul de eliberare a sufletelor sau a obiectelor de sub influența diavolului. Liniile directoare oficiale pentru exorcizare au fost stabilite în 1614, în

să le urmeze; nu contează faptul că aceste norme au fost scrise în anul 1614; sunt niște directive pline de înțelepciune, care ulterior vor putea fi completate, dar care cu toate acestea au o valoare deplină. După ce îi atrage atenția exorcistului să nu creadă chiar atât de ușor în prezența demonului în persoana care i se înfățișează spre a fi exorcizată, *Ritualul* furnizează o serie de norme practice legate atât de recunoașterea cazurilor propriu-zise de

timp ce invocațiile erau cunoscute și utilizate pe scară largă încă din perioada antică. Aceste reglementări au fost ulterior revizuite de Vatican în 1999, pe măsură ce cererea de exorcisme a crescut. În secolul al XV-lea, exorcisții catolici erau atât preoți, cât și laici ce utilizau formula Ordinului Sfântului Benedict „*Vade retro satana!*” („Du-te înapoi, Satana!”). Exorcismul solemn cuprinde următoarele elemente, potrivit ritualului romano-catolic din 1614: pregătirea preotului exorcist, prin spovedanie și celebrarea Sfintei Liturghii, Litania tuturor Sfinților, Tatăl nostru, Psalmul 53/54, rugăciune de eliberare, poruncă adresată demonului, prin care i se cere să-și dezvăluie numele și momentul în care va ieși, precum și de a nu-i mai dăuna posedatului, lecturi din Evanghelie: In 1, 1-14; Mc 16, 15-18; Lc 10, 17-20; Lc 11, 14-22, Rugăciune pentru a cere puterea de a înfrunta demonul. Punând stola (patrafîrul) pe gâtul celui posedat, mâna dreaptă pe capul lui și făcând semnul crucii pe fruntea și pe pieptul acestuia, precum și asupra celor de față, preotul rostește 3 exorcisme, prin care se poruncește diavolului să iasă din posedat, făcându-i loc lui Cristos, și să nu se mai întoarcă. Acestea pot fi repetate de mai multe ori, până la eliberarea completă. Alte rugăciuni folositoare: Tatăl nostru, Bucură-te, Marie / Născătoarea, Crezul, Magnificat (Lc 1, 46-55), Benedictus (Lc 1, 68-79), Slavă Tatălui, Simbolul atanasian, Psalmii 90, 67, 69, 53, 117, 34, 30, 21, 3, 10. Rugăciune după eliberare, pentru ca duhul rău să nu mai aibă putere asupra celui eliberat (n.r.).

posedare, cât și de comportamentul pe care exorcistul trebuie să-l urmeze.

Uluirea episcopului („N-ăș ști nici măcar de unde să-ncep”) este justificată. Exorcisții nu-i scoți din pălărie ca un scamator. A-i da o astfel de sarcină unui preot e ca și cum i-ai pune în mână cuiva un tratat de chirurgie iar apoi ai avea pretenția de la el să meargă să facă operații. O serie de lucruri, de fapt foarte multe lucruri, nu le găsești în texte, ci le înveți practic. De aceea m-am gândit să-mi aștern în scris experiențele, dobândite sub îndrumarea mării experiențe a părintelui Candido, chiar dacă știam că n-o să iasă întocmai cum vreau eu: una e să citești și alta e să vezi cu ochii tăi.